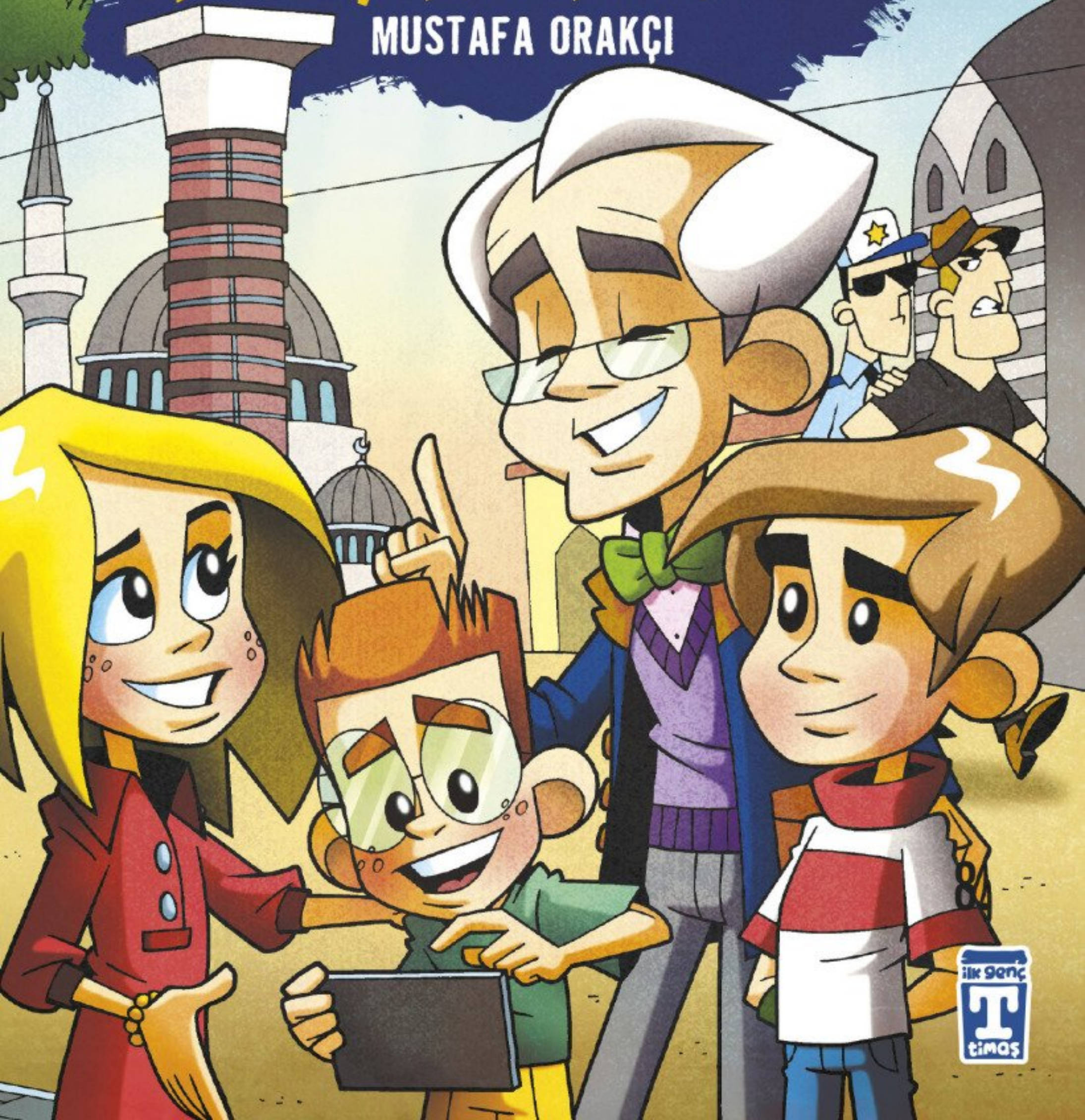

İSTANBUL DEDEKTİFLERİ 4

TEHLİKE PEŞİMİZDE

MUSTAFA ORAKÇI

İSTANBUL DEDEKTİFLERİ-4 TEHLİKE PEŞİMİZDE

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Tülay Öncü
Kapak Tasarım Sefer Koçan
İç Tasarım Nur Kayaalp

2. Baskı Ocak 2020
Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-3050-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@gentimas.com

Baskı ve Cilt Mega Basım
Sertifika No 44452
Adres Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel (0212) 412 17 00

TİMAŞ YAYINLARI / 4664

ÖZGÜR ROMANLAR / 23

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2018 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Herkese merhaba! Yeniden birlikteyiz. Ben Bilgin Işıklı... Hatırlarsanız benden bir tane daha vardı. İstanbul'da yaz kursuna katıldığımızda bunu öğrenmiştik. Diğer Bilgin Işıklı, bir profesördü ve bana da benziyordu. Başımıza gelen onca şeyden sonra, o kişinin amcam olduğunu öğrendik. Ha bu arada, Karaltı Çetesi'ni de unutmamak lazım. İstanbul'da yaşadığımız süre boyunca başımıza neler geldi neler... Başımıza gelen bu işlerin hepsinin altında Karaltı Çetesi ve başındaki kişi Mert Kara vardı. Neyse ki onu hapse gönderdik de rahat ettik. İstanbul'un tarihî eserlerini çalmaya çalışan bu çeteyi bitirdik. Mert Kara hapse girdi. Biz de derin bir nefes aldık. Bizim yaz okulu tatile girince, biz de annemiz ve babamızla birlikte yaşadığımız adama geri döndük. O yorucu kurstan sonra artık dinlenmeye ihtiyacımız vardı. Yazın en güzel günlerini geçiren adamız da, bu iş için oldukça mükemmel sayılırdı.

İstanbul'daki yaz okulu tekrar başlıyor. Biz yine gidiyoruz. Bakalım, başımıza neler gelecek...

Adaya geldikten sonra uzun süre sabah erken kalkmadım. Annemler işe gittiler, biz Bora ile birlikte uyuduk. İkiz kardeşim Bilge ise erkenden kalkıp, evdeki işleri yapmaya başlıyordu. İşleri sadece kendisi yapsa, bizi rahatsız etmese iyi... Bir zaman sonra gelip bizi de kaldırmaya çalışıyordu.

- Bilgin kalk, bahçenin temizlenmesi lazım.

- Bora kalk, çöpler dökülecek. Kalkın!

Sabah kahvaltı yapıp evdeki işlerimizi, daha doğrusu Bilge tarafından bize zorla yaptırılan işleri bitirdikten sonra gün bizim oluyordu. Akşama kadar istediğimizi yapıyorduk.

Her sabah kahvaltıdan sonra adanın merkezinde yer alan limana gidip denize bakıyordum. Limanı uzun uzun seyrettikten sonra, elimdeki her gün okunduğu için yıpranmış olan mektuba bakıp duruyordum. Mektubun son paragrafını tekrar okudum:

...İnşallah yakında sizin şehre de uğrayacağım. O zaman uzun uzun görüşürüz. Annenle babana anlatmam gereken çok şey var. Görüşünceye kadar hoşçakal. Bilge ve Bora'yı benim için öp.

Mektubu katlayıp cebime koydum. Sonra da eve doğru yola çıktım. Yaz mevsimi oldukça uzundu. Ve zamanımız adada aynı işleri yaparak geçiyordu. Biraz dinlendikten sonra canımız sıkılmaya başladı. Yaz okulunun açılışını ipe çekmeye başladık. Yapacak bir şey bulamayınca birbirimize sataşıyorduk. Yine bir sabah erkenden Bilge tarafından kaldırıldık. Kahvaltı yaptık. Yapılacak işleri bitirdikten sonra, Bilge ile tartışmamak için limana indim ve bir süre gelip giden gemilere baktım. Elimdeki mektubu tekrar okudum. Sonra da eve yürüdüm. Kapıdan girer girmez telefonuma bir mesaj geldi. İsteksizce telefona bakınca gözlerime inanamadım.

“Sevgili Bilgin, ben adaya geldim. Hani karşılamaya gelmemişsiniz! Şaka şaka... Özellikle haber vermedim. Hazırlık olmasın diye...”

- Amcam gelmiş! Limandaymış, diye bağırdım.

Sonra da evden apar topar dışarı çıktım. Meğer biraz daha bekleseydim onunla limanda karşılaşacaktık. Limana doğru koşmaya başladım. Beni, Bilge ve en arkada da Bora izliyordu. En küçüğümüz Bora olduğu için bize yetişmekte zorlanıyordu.

- Hey, durun! Beni bekleyin. Benim bacaklarım sizinki kadar uzun değil. Sizdekiler leylek bacağı... Yetişemiyorum.

Birlikte limana girdiğimizde Profesör'ün yani amcamın teknesini gördüm. Onu daha önce de gördüğümüz için tanıyorduk. Amcam bizi görünce el salladı. Limandaki dubaya bağlanmış olan tekneye atladık ve amcama sarıldım.

- Amcam! Senin amcam olduğunu hep biliyordum, dedim.

Diğerleri de yanımıza geldi ve kısa sürede geminin üstünde yumak olduk.

Bilge:

- Seni çok özledik...

- Ben de çocuklar... Ben de sizi çok özledim. Ayrıca ben de sizi ilk gördüğümde tanıdım.

Bora'nın saflığı üstündeydi:

- İyi de nasıl tanıdın amca?

- Bilgin, kardeşime yani babanıza o kadar çok benziyor ki... Anlatamam. Onu görünce birden çocukluğuma döndüm, dedi.

Sonra bana döndü.

– Seni görür görmez kim olduğunu anlamıştım. Ama sizi korumak için belli etmemeye çalıştım. Hatta bir ara sizi olaylardan korumak için buraya geri göndermeyi bile düşündüm. Neyse ki buna gerek kalmadı. Karaltı Çetesi'ni çökerttik.

Bilge:

– Bunları konuşmak için uzun zamanımız olacak. Haydi, şimdi eve gidelim. Seni uzun zamandır görmeyen başkaları da var, dedi.

Amcamın eşyalarını paylaştık.

Ve eve doğru tırmanmaya başladık. Arada fırsatını bulup babamla anneme mesaj çektim.

"Amcam geldi.
Onu aldık ve
eve gidiyoruz.
Limandayız."

Liman aşağıda, evimiz yukarıda, bir de eşyalar olunca çıkmak güçleşti. Ama dinlene dinlene eve çıkmayı başardık. Kapıdan girdiğimizde daha da şaşırđım. Annemle babam eve gelmişlerdi. İki de kapıda bizi bekliyorlardı. Bizi görünce koştular.

Babamın gözleri dolmuştu:

- **Ağabey hoş geldin, dedi.**

Annem:

- Ağabey bu kadar zaman neden hiç bize haber vermedin, diye sordu.

Profesör bize döndü ve gülümsedi:

- Onları tehlikeye atmamak için... Ben sizleri aramadım ama onlar beni buldu. Üstelik çok da iyi oldu.

Üçü birlikte birbirlerine sarıldılar ve ağlamaya başladılar. Biz de onlara sarıldık. Limandakinden daha büyük bir yumak olduk.

Annemle babam tekrar işe gidip öğleden sonra döndüler. Amcamla daha fazla zaman geçirmek için yıllık

izinlerini almışlardı. Evde çok güzel günler geçirdik. Gündüz amcamla birlikte uzun yürüyüşler yapıyorduk. Akşam da annem, babam ve amcam, gece yarısına kadar konuşuyorlardı.

Güzel günler çabuk geçti. Amcam İstanbul'a dönüyordu. Bir süre teknesiyle dolaştıktan sonra artık dönme vakti gelmişti. Ayrıca tekneyle gezdiği zamanlarda bile boş durmamış, bir roman yazmaya başlamıştı. Hatta aldığı notların olduğu bir defteri bize de gösterdi. İstanbul'a biraz daha erken dönüp, bazı tarihî mekânları tekrar dolaşmak istediğini söyledi.

Amcamı uğurlamak için tekrar limana geldik. Hepimizi, ayrılacak olmanın üzüntüsü sardı. Sayılı günler çabucak bitmişti. Amcam herkesle vedalaştı. Bundan sonra buraya daha sık geleceğini söyledi. Hatta yaz tatillerini de adada geçirmeyi planlıyormuş.

Amcam vedalaştıktan sonra teknesine atladı, ama bir şey unutmuş olacak ki geri döndü. Annemle babama dönüp gülümsedi:

- Neredeyse unutuyordum.

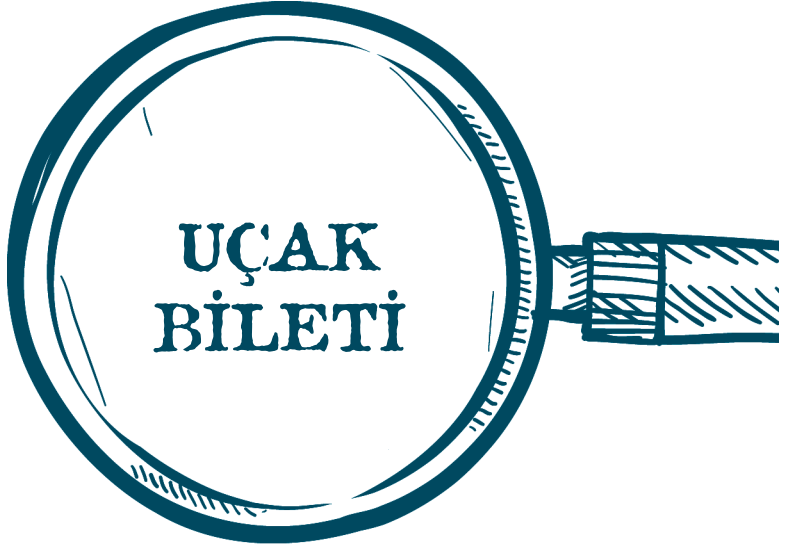
Konuşmasını yarıda bırakıp ceplerini aramaya başladı. Biz de sessizce ve sabırsızlıkla beklemeye başladık. Amcam cebinden üç tane kâğıt çıkardı.

- Neredeyse unutuyordum,

diye tekrarladı. Size bir sürprizim var.

Elindeki kâğıtları daha doğrusu kartları, sırayla üçümüze de verdi. Ben alırmıyım kâğıtta ne yazdığını okumaya başladım.

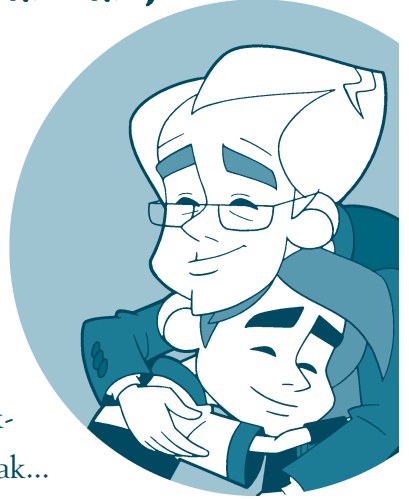

Varacağı Yer: İstanbul.....
- **Oley!** Aslan amcam,
diye boynuna sarıldım.

Amcam:

- Çocuklar anneniz ve babanızla konuştuk. Tekrar İstanbul'a geleceksiniz. İstanbul'u tanımaya devam edeceksiniz. Üstelik benimle kalacaksınız. Artık o öğrenci pansiyonunda kalmayacaksınız ve Karaltı Çetesi de olmayacak... Ne dersiniz, diye sordu.

Üçümüz birden havalara uçtuk.

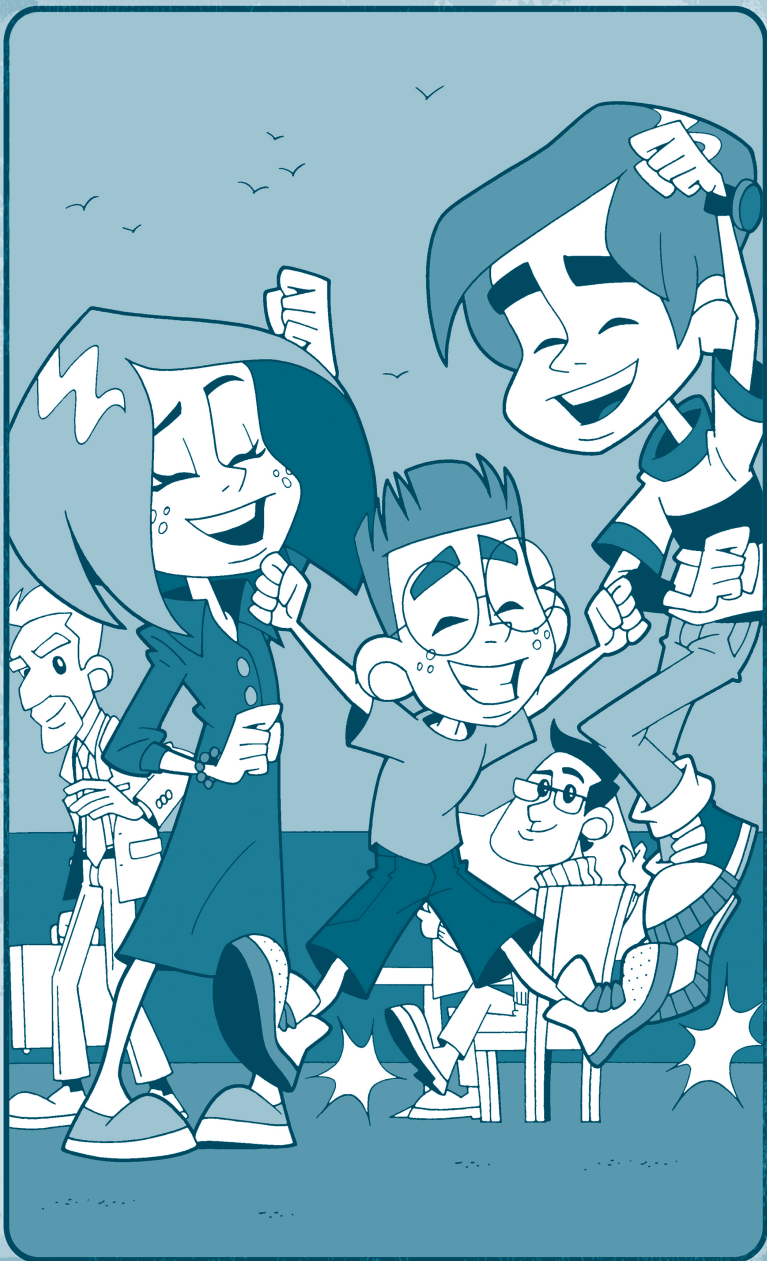
- Harika olur!

Limandaki insanlar, bizim çıkardığımız gürültüye bakıp gülüyorlardı. Amcamı uğurladık ve biz de İstanbul'a gideceğimiz günü beklemeye başladık. Önce biz İstanbul'a gidecek ve orada birkaç hafta kalacaktık, sonra da annemle babam bizi almaya geleceklerdi.

İstanbul'da yaşadıklarımızı hatırladım. Yıldız Abla'yı, Onur'u çok özlemiştim. Diğerleri de benden farklı değildi. Uçuş günü gelinceye kadar kendi aramızda İstanbul hakkında konuştuk durduk.

Uçuş günü yaklaştıkça biz de hazırlıklara başladık. Bilgisayarımızı aldık. Babamın daha önce bize aldığı kolyeleri de çantamıza koyduk. Bu kolyelerdeki GPS vericisi sayesinde evdekiler nerede olduğumuzu kolaylıkla bulabiliyorlardı. Bilge bilgisayarını aldı. Ben de tablet ve telefonumu aldım. Bora ise hepimizden farklı olarak en sevdiği oyuncakları yanına aldı.

Annemle babam, bu kez oldukça rahat görünüyordu. Geçen İstanbul'a gidişimizde yanımızda kimse olma-

dığı için endişeliydiler. Ama bu kez amcam oradaydı ve onda kalacaktık. Uçağın kalkacağı gün, amcamdan mesaj geldi.

“Çocuklar sizi İstanbul’da,
Atatürk Havalimanı’nda bekliyor
olacağım. Ama her ihtimale
karşı... Adresimi yazıyorum.
Adresim: ...”

Son hazırlıklarımızı da yapıp sabah erkenden hatta güneş doğmadan evden ayrıldık. Annemle babam bizi geçirmeye geldi. Uçağa binmeden önce ailemize sarıldık, vedalaştık.